

Sva - tý je Bůh náš na ne - bi,
kde slá - vu je - ho ve - le - bí

sva - tí jsou i chrá - mo - vé,
vě - rných sbo - rů hla - so - vé.

Sva - tý, sva - tý bu - diž nám,
ó, kře - sťa - né, ten - to chrám.

2. Ó, jak mnohý v hluku prací / na duši zapomene, / od nebe srdce odvrací, / slouží zemské mamoně. / Na svou duši vzpomeň! - k nám / volá každý Boží chrám.
3. Tu hle, všichni s nábožností / Bohu svému zpíváme, / v pokoře a důvěrnosti / před svým Otcem klesáme; / nebo tento svatý chrám / k poctě Boží slouží nám.
4. Aj, zde mnohé sestry, bratry, / vůkol sebe spatřuji; / než zda-li, jak na mne patří, / vroucně všechny miluji? / V tomto chrámě Kristus sám: / „Milujte se,“ mluví k nám.
5. Kdo věčně po Bohu touží, / toho čeká spasení; / než, kdo hříchu v světě slouží, / pospíchá k zatracení; / co je hřích, co Bůh, to nám / zjeví v chrámě Kristus sám.
6. Hospodine svatosvatý, / ó, jaké to blažení! / Tebe, lásku pravou znáti, / naleznout potěšení; / pročej svatý, svatý nám / bude vždycky tento chrám.